

La ludoteca, guarderia i botiga de joguines Ludosfera, al 40 de la Riera de Sant Miquel, ocupa el lloc on va estar l'últim safareig públic del barri, desaparegut el 1982. A la pàgina anterior, l'holandès Koos Kroon al seu establiment Bika Tech, del carrer de Tarol, importador exclusiu de la bicicleta urbana Brompton.

més qualitat del mercat", assegura. Ell i la Brompton han provocat l'actual *boom* de la bici plegable. Com a bon holandès, havia observat que Barcelona, sobre les dues rodes, estava en vies d'expansió, però no tenia vehicles pràctics. "Tenia clar que funcionaria", diu Kroon, en un català perfecte. "La bici, avui dia, és símbol de salut, d'activitat, dona una imatge positiva i moderna", afegeix. Kroon ha convertit Espanya en el quart importador mundial de la Brompton, darrere d'Anglaterra, Alemanya i Holanda. L'any passat en va vendre 1.300, el 85% a Barcelona, i la demanda és tal que ha hagut d'obrir una llista d'espera de tres mesos. "El fabricant, de Brentford, a prop de Londres, no dona a l'abast", justifica.

Les noves tendències han arribat als *sex shops*. Desig (Mare de Déu dels Desemparats, 14) no pretén ser un local segons l'ús. Jordi Marimon, copropietari, 36 anys, aspira a ensenyar-hi erotisme a través de l'art. Amb la seva sòcia, Gemma Codina, 33 anys, cuinera i actriu, han configurat un espai innovador, alhora botiga d'objectes sexuals, galeria d'art eròtic i centre de documentació. A la botiga venen productes escollits, des d'olis, cremes i afrodisíacs fins a vibradors i joguines de disseny. I a la sala d'exposicions, acullen conferències, debats, mostres de fotos, pintura, videoart... Un centenar d'artistes s'han ofert a exposar-hi. També fan cursos d'*striptease*, a càrrec de la Lily, *stripper* professional i ara dissenyadora. Tot i pagar un alt lloguer pel local, 2.000 euros cada mes, a Núñez i Navarro, tenen bones expectatives de negoci. La clientela ha respost molt bé, diu Marimon, sobretot les dones d'entre 30 i 45 anys, majoritàries entre el seu públic.

PREUS ALTS I EXCÉS DE SOROLL

A Gràcia, és clar, la vida quotidiana també té coses negatives. Els preus han seguit una pujada imparable, i per a alguns, han esdevingut excessius. "La vida d'aquí és caríssima, tot ha pujat moltíssim", es queixa Albert Viñas (Distrivinyes). Lucie Decoudu tampoc no es pot permetre viure-hi. Els habitatges, de compra o lloguer, no són precisament assequibles. El metre quadrat de compra supera els 3.500 euros, i el lloguer mitjà, els 700 al mes. Hi ha habitatges rehabilitats, un sol ambient, de 30 m², que es lloguen per gairebé 600 euros. No és estrany, doncs, que molts joves, estudiants i estrangers, optin per compartir pis, a més de 300 euros l'habitació...

A l'especulació immobiliària (entre un 10% i un 15% dels pisos de Gràcia estan desocupats), s'hi afegeix un altre etern problema del barri: el soroll. Amb les superilles de vianants, l'impacte acústic del trànsit ha disminuït, però la convivència nocturna entre els locals d'oci i restauració (450 a tot Gràcia) i el descans veïnal segueix sent conflictiva. El problema es reproduïx amb les festes tradicionals i els actes públics. Aquí es dona, segons Jordi Fàbregas (Tradicionari), una certa contradicció: "Volem un barri atractiu per a les festes i tradicions al carrer, però ens queixem al més mínim soroll. Hauriem de trobar una fórmula per compaginar cultura popular i descans".

A l'indret que la memòria local recorda com l'últim safareig públic del barri, fins al 1982, ha nascut una moderna ludoteca. Estem situats al número 49 de la Riera de Sant Miquel, a tocar del centenari bar Roure, i el 2006, quan dues amigues de Barcelona, l'Olga i la Laia, i la italiana Susanna van llançar un nou servei. Ludosfera, també guarderia i botiga de joguines, ha transformat el vell local en un espai d'oci i creativitat infantil. Mobiliari importat d'Itàlia, tallers de cuina i horticultura, i un gran pati exterior marquen la diferència amb la resta; com el servei, a mida i per hores per adaptar-se a les diverses situacions familiars. Segons la Susanna, llicenciada en filosofia a Roma, "donem un servei pràctic i original sense oblidar la pedagogia". Ludosfera i el Roure, el nou i el vell. Innovació i tradició. "Gràcia, amb el seu localisme, sempre ha estat cosmopolita, mai elitista", defensa Víctor Nubla (Festival LEM). A diferència d'altres, dubta que derivi cap a un barri de disseny, ni tampoc dormitori. Creu, això sí, que "s'hauria de preservar com fos perquè no perdés la pròpia idiosincràsia". El teixit sembla sòlid –"no tots els territoris són capaços d'acollir tres milions de persones en una festa major", diu Nubla–, però, com sempre, el futur decidirà si Gràcia, pionera en tantes altres coses, sabrà mantenir el caràcter localista i obert, cosmopolita i integrador.

“Nous costums i estils de vida: això diuen que han importat els habitants que procedeixen de l'estranger. I que, segons el districte, es casen cada vegada més a l'Ajuntament de la Vila. Alguns venedors del mercat han començat a aprendre idiomes”.

de Sant Medir als multitudinaris Foguerons de Sant Antoni; del Tradicionari al Festival LEM de música experimental, que ha transcendit el propi territori i li ha donat renom internacional.

En molts casos, l'ambient artesanal ha funcionat de reclam. “Gràcia atreu cada any un o dos artesans d'altres barris. Hem comprovat que, sovint, són fills o hereus de vells artesans que s'instal·len aquí i es modernitzen”, explica el regidor Martínez. Al catàleg d'artesans de Gràcia, ara, hi consten 37 associats. Entre ells hi ha restauradors de mobles, forjadors, ceramistes, rellotgers, miniaturistes, luthiers, etcètera. L'altra cara de la moneda, per contra, és la desaparició, silenciosa però progressiva, d'ebenisteries i forns tradicionals, com si fos el signe dels temps...

Lucie Decoudu, 33 anys, mosaicista francesa, ha estudiat disseny a l'Escola Eina i ha treballat a Sarrià per a la marca de luxe Mosaik Mesguich. Ara fa tres anys va obrir Mosaico Camaleón (Penedès, 10). Aquí, just davant d'on va néixer el dissenyador i editor Ricard Giralt Miracle (1911-1994), Decoudu hi té botiga, taller i escola. Satisfà encàrrecs d'interioristes i arquitectes, i imparteix cursos a la carta: ini-

ciació, *express* Gaudí, especial setmana, especial dissabtes... Té tants aprenents catalans com japonesos, i també d'altres nacionalitats, europeus i argentins, molt sensibles a la creativitat personal. “De seguida volen crear coses pròpies, tauletes, miralls, fins i tot banys...”, explica.

Nous hàbits i estils de vida. Això diuen que han importat els habitants que provenen de l'estranger. I que, segons el districte, es casen cada cop més a la seu de l'Ajuntament de la Vila. Possiblement, l'afirmació sona una mica aventurada, tot i que alguns indicis apunten en aquesta direcció. Alguns venedors del mercat de l'Abaceria han començat a aprendre idiomes. A les parades clàssiques, se n'hi han afegit d'exòtiques: aliments sirianolibanesos, pasta en directe, *sushi* japonès, etc., fan costat a *delicatessen* d'embotits i altres menjars preparats. L'holandès Koos Kroon, 39 anys, casat amb una catalana, n'està encantat. Des que viu a Gràcia, a prop del mercat, sempre menja productes frescos. S'hi acosta tot passejant, o bé amb bicicleta, el mitjà de transport en auge.

Kroon, fotògraf, és avui propietari de Bike Tech (Terol, 30), importador en exclusiva de la Brompton, “la bici urbana més compacta i de

